

Špela Borko

PRVOMAJSKI (NE)TABOR 2.0

V precej dezorganizirani konstelaciji smo kljub koroni, ukrepom, dežju in podobnim tegobam izpolnili minimalno normo prvomajca. V petek po službi in šoli smo proti Bohinju odbrzeli Pero, Matevž, Diba, Vid in Špela. V Bitnjah smo zlezli smer ali dve in se ob mraku zapodili proti Poljani. Matevž je tokrat smuči nosil na hrbtu skoraj slabo uro, ampak se mu je obrestovalo (in tudi ostalim). V soboto smo v rano zoro zagazili Rajži naproti. Vmes smo na sosednjem kuciju opazili sovražni bataljon — v bojne barve okrancljane smučarje — a smo jih z divjimi kriki in blatno opremo pregnali v beg. Ko je ura odbila poldne in se je sneg končno začel konkretno taliti, smo vstopili v jamo. Pohiteli smo po rahlo namočenih breznihi in bili v eni uri že na sedlu na jugovzhodnem delu Rajže. Po zapletu z določanjem merilne predpone in delitvijo dveh kladiv med dve ekipi smo se le toliko zresnili, da smo zmogli oblikovati mojstrski načrt. Pero in Diba napadeta okno v breznu s preprihom, Vid, Matevž in jaz pa se podamo v Škufi & Dibi freatiko. Čakala nas je bojda precej neobetavna stopnjica, a odprtih nadaljevanj pač ne puščamo.

Opremili smo stopnjo, neuspešno iskali zadnjo merilno točko, si prepustili iskanje za prihodnost in se podali v brezno. Deset metrov nižje nas je pričakal podorčič. Ob veliki luski smo zdrsnili pod podor in nadaljevali par metrov po kao-fosilnem-rovu do kamina. Vid je neuspešno poskusil preplezati kamin in skoraj smo vrgli puško v oves. Potem pa nam je oko pritegnila deset centimetrov široka odprtina pri tleh, bogato zakarfolana, iz katere je precej pihalo. Ker smo ekipo sestavljali častilci mikrobatistov, zanesenjaški trdoglavci in bodoči profesionalni rovokopači, smo zagrizli v grušč, pomešan z ogromnimi skalami. Vsake toliko je sledil vzklík, ko je začelo pihati iz nove špranje in nihče ni niti pomislil, da bi lahko bilo materiala za več kot kakšen kubik. En meter nižje se je špranja spremenila v ožino, ožina pa se je odprla v črn nič. Skobacali smo se skozi in zdirljali po precej klišejem rovu. 130 metrov rova v tako ravni črti, da nas je druga ekipa obtožila ponarejanja meritev. Na koncu je sledil precej utesnjen labirint podrtega in zasiganega skalovja. Po mnogih mukah smo potrdili, da se na

drugi strani rov nadaljuje, nato pa zaključili raziskave. Nazaj grede smo odkritje izmerili in na skici označili kakšnih šest neraziskanih stranskih odcepvov. Navezovalne točke še zmeraj nismo našli, popravek meritev čaka prvotna avtorja točke. Ko smo na površju sestavili meritve, smo ugotovili, da gre rov proti severozahodu, le par metrov stran in malce pod rovi, ki sta jih v Grvnu raziskovala Dejv in Diba. Sledilo je zanimivo vprašanje: ali je rov kaj manj perspektiven, zdaj, ko vemo, da gre proti Grvnu? Sklenili smo, da so perspektive še vedno najvišje, sploh v luči mnogoterih odcepvov in cilja desetih kilometrov.

Brez dogovarjanja nam je uspel skorajda sočasen prihod na sedlo. Ekipa Pero in Diba sta bila, za razliko od »fosilne ekipe« namočena do gat in čez. Raziskala sta vse slapove pod Poljano, a žal so se vsi zaprli v špranjah. Prečila sta do okna s preprihom in ugotovila, da gre preprih v kamin. Vseeno sta raziskala brezno pod oknom in vse odcepke. Poglobila sta Rajžo na 343 metrov (če to članstvu sploh še kaj šteje, odkar je

Levo: Močna!!! Zgoraj: Jure v dihalniku. Foto: Špela Borko
Sosednja stran: sivina na vrhu in razgledi malo nižje. Foto: Matic Di Batista

povezana z Grvnem) in razopremila vse do sedla. Po še malo bolj namočenih brezni smo odplavali zvezdni noči naproti.

V nedeljo sta se nam pridružila Beki in Jure, Vid pa nas je zapustil. Ker sta malenkost zamujala, so mladinci in precdnik šli naprej, jaz pa sem stražila stan. Šli so do Glena, kjer so izmerili štiri nove jame. Z Juretom sva par ur kasneje šla do Sistema dolov, kjer nisva izmerila nobene nove jame. V ponedeljek nam je vreme prekrizalo načrte — zbudili smo se v sneženo jutro. Vseeno smo napadli še en preozek dihalnik, naredili iz njega dovolj širok dihalnik in ga raziskali do ožine s prepihom, za katero se jama nadaljuje. Beki in Jure sta vmes izginila za vogal in nazaj prinesla šopek novih dihalnikov. Matevž je odsmučal opremo nazaj na stan, ostali pa smo zagazili v razmočeno žlabudro, ki se je po vikendu visokih temperatur ugrezala do kolen.

Sledilo je nekaj deževnih dni in šele prvega maja se je vreme dovolj popravi-

lo, da smo lahko pokukali na plan. Šli smo Matevž, Pero, Tim, Jure, Diba in jaz. Tokrat nad Suho, iskat nove jame, preden nam pobere belo zastirko prek ruševja. Ker je Jure pozabil vrh, smo na izhodišču odvrgli mašino in se vdali v striktno površinsko akcijo. Disto sem kljub temu vzela s sabo, saj imajo ti konci tudi kakšno vodoravnico ... Diba je po začetnem pešačenju ugotovil, da ima smučke nastavljene na velikost Vidovih pancarjev. Ker sem s ključmi od avta v strahu, da me bodo spet čakali, odhitela naprej, se je zaplet potenciral. Dodatno je pridalo dejstvo, da v avtu nimava ustreznega torx nastavka. Problem je rešil mimoidoči smučar s polnim kombijem orodja. Končno smo se povzpeli proti Špiku, ko je par metrov pod vrhom Diba ugotovil, da se mu je tudi sprednja vez razrahljala do nepopravljivosti. Jure je vmes kontempliral o vsej pozabljeni obvezni opremi (dereze). Smučke so šle na ruzak, Matevž je popametoval nekaj o spremembi časov, češ da dezorganizacija ne rezultira več v uspešni akciji in razdelili smo se v dve ekipi. Z rahlo

tresočim bosopetim Juretom sva se spustila v konto med Špikom in Suhorskim Kosmatcem, ostali pa so se dvignili proti Rodici.

Par ur kasneje smo se našli okoli koče na Glenu. Seštevek: 14 novih neizmerjenih jam (zagotovo vsaj deset metrov globine) in še deset dihalnikov, kjer nismo mogli potrditi, ali je spodaj zares jama. Kapitalka se nahaja tik pod Okroglico, tisti velik dihalnik na grebenu, v kateremu je prav zares brezno. Da ne izgubljam besed o šopku brezen, ki jih je našel Matevž, edini preostali smučar. Skoraj se je še on pridružil pešadiji, tik pred zaključkom dneva mu je uspelo odlomiti del zadnje vezi (pametnejši popusti). S trakom na ježke je zadevo za silo popravil in vseeno uspešno oddrsal do doline. Pri avtu je začel dež. Oglasili smo se še pri Mirku in pri Pristavcu. Prvi nas je bil vesel, drugi nam je postregel s picami. |

